

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκησιν ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἰς προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑσπ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀιόλου, 117, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαρτίου 1899

Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 12

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 79)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

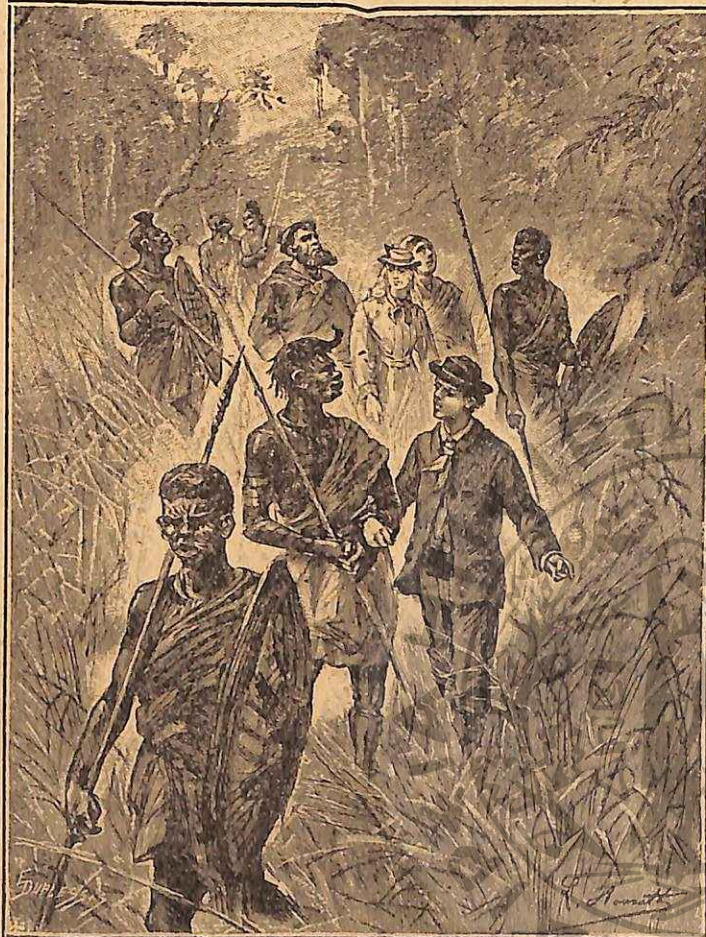
ΟΙ ΣΟΜΑΛΛΑΕΣ.—Ο ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ
ΓΕΡΑΡΔΟΥ.—ΤΙΝΙ ΤΡΟΠῳ ΜΑΘΑΝΕΤΑΙ
Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ.—ΜΕΓΑΛΗ
ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗ.

Οἱ μαῦροι, οἱ ὁποῖοι κατέλαβον κοιμω-
μένους τοὺς ταξιδιώτας, ἀνῆκον εἰς ἕνα
ὡν εἰδεχθεστέρων τύπων τῆς ἀ-
φρικανικῆς φυλῆς τῶν Σομαλῶν.
Με κεφαλὴν ἐπιμήκη, χαμηλὸν
καὶ στενὸν μέτωπον, ρίνα πεπλα-
τυσμένη καὶ γνάθους πολὺ προ-
εξέχοντες, ἦσαν ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστη-
μα, ἀλλὰ τόσον ἱχνοί, ὥστε αἱ χεῖ-
ρες τῶν καὶ οἱ πόδες τῶν ὁμοί-
αζον με καλάμια, μολονότι πολλῶν
καὶ κοιλίαι ἦσαν ἐκτάκτως ἐξωγ-
κωμένοι. Τὸ παράδοξον τοῦτο
φανόμενον ὠφέλιτο κυρίως εἰς
τὴν κατάχρησιν τῶν ὠμῶν χορτα-
νικῶν, ἣ ὁποία ἔχει τὴν ιδιότητα
να ἐξογκῶν τὸ μέρος τοῦτο τοῦ
σώματος. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀν-
δρῶν εἶχον προσπαθήσῃ νὰ ἐξω-
ραίσθουν, ζωγραφίζοντες ἢ μάλ-
λον ἐγγαράσσοντες κύκλους καὶ
ἄλλα σχήματα ἐπὶ τοῦ προσώπου
τῶν, αἱ δὲ οὐλαὶ τῶν ἐντομῶν τού-
των καθίσταν ἀκόμη ἀπεχθεστέραν
τὴν ἀσχημίαν τῶν. Καὶ ἄλλοι μὲν
ἐφόρου ἀπλοῦν περιζῶμα περὶ τὴν
σφύην, ἄλλοι δὲ ἐν εἰδος χιτῶ-
νος, τὸν ὁποῖον ἔρριπτον ἀνωθεν
τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ ἔδενον
ἀκτῶθεν τοῦ δεξιοῦ βραχίονος,
καὶ παρυφὴν ἐκ ταινίας ζωηρῶν
χρωμάτων, τὴν ὁποίαν, ὡς ἔμαθον
καρτέτερα, ὕφαινον αἱ ἰθαγενεῖς
γυναῖκες. Ἡ ἐνδυμασία τῶν συνε-
κλήρουτο διὰ σιδηρῶν κρίκων,
τοὺς ὁποῖους ἐφόρου εἰς τοὺς βρα-
χίονας καὶ εἰς τοὺς ἀστραγάλους.

Ὁ περιεργότερος μεταξὺ τῶν
μαῦρων τούτων ἦτο νεανίας τις,

εἰκοσαετὴς περίπου, ὁ ὁποῖος, ἐκ πρώ-
της ὀψέως, ἐφαίνετο φορῶν ἐνδυμα ποικι-
λόχρωμον, πολὺ στενὸν καὶ κολλημένον
εἰς τὸ σῶμά του. Ἀλλ' ὅμως τὸν ἐπλη-
σίαζες, ἐβλεπες ὅτι τὸ ἐνδυμα τοῦτο δὲν
ἦτο παρὰ ἐν παχὺ στρώμα βελῆς. Τω-
νόντι, ὁ νεανίας οὗτος, ὁ ὁποῖος, σχετικῶς
πρὸς τοὺς συντρόφους του, δὲν ἦτο καὶ
τόσον πολὺ ἀσχημος, εἶχε βράβη τὸ
σῶμά του κατὰ τρόπον παραδοξίτατον·
καὶ τὸν μὲν ἕνα πόδα εἶχε καλύψῃ με
γραμμάς καθέτους, κίτρινας καὶ ἐρυθρὰς
ἐναλλάξ· τὸν δὲ ἄλλον με κυκλᾶς καὶ

με ἰσχυροῦς· ὁ κορμὸς του πάλιν εἶχε
γραμμάς ὀριζοντίας, μαύρας καὶ λευ-
κὰς· καὶ ἐκ τῶν βραχιόνων του ὁ εἰς ἦτο
κόκκινος, ὁ δὲ ἄλλος κίτρινος. Τὸ γρα-
φικὸν τοῦτο σύνολον ἐπεστέφετο διὰ προ-
σώπου καταστολίστου ἐπίσης καὶ τόσον
κωμικοῦ, ὥστε ὁ Γεράρδος, μετ' ὅλην τὴν
σοδαρότητα τῆς περιστάσεως, δὲν ἤδυ-
νήθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτά του
ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ νεαροῦ μαύρου. Οὗτος, μα-
κρὰν τοῦ νὰ προσβληθῇ ἐκ τῆς ἱλαρᾶς
αὐτῆς ὑποδοχῆς, ἤρχισεν νὰ φλυαρῇ, γε-
λῶν καὶ αὐτὸς καὶ σύρων τὸν Γεράρδον
ἐκ τῆς χειρὸς. Ἀλλὰ
οἱ ἄλλοι, ἀπωθήσαντες
αὐτὸν χωρὶς πολλὰς
διατυπώσεις, ἐξηκολού-
θησαν νὰ συζητοῦν, ἢ
μᾶλλον νὰ ὀμιλοῦν ὁ-
λοὶ συγχρόνως καὶ εἰς
τόνον ὁλονὲν ζωηρότε-
ρον, δεικνύοντες πότε
τοὺς ταξιδιώτας καὶ
πότε τὸν ὀρίοντα. Ἡ
μιμική τῶν ἦτο ἀρκετὰ
καθαρά, ὥστε, καὶ χω-
ρὶς νὰ ἐννοοῦν λέξιν
ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν τῶν,
οἱ ναυαγοὶ ἐμάντευσαν
ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς
ὀδηγήσουν κάπου...
Ἀλλὰ ποῦ, καὶ πρὸς
ποῖον σκοπὸν; Τοῦτο
ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοή-
σουν. Αἱ ἀπεχθεῖς φυ-
σιογνωμίαι τῶν μαῦρων
δὲν τοὺς ἐνεθάρρυνον
διόλου, καὶ εὐθὺς ἐξ-
ἄρχης ἐφοβήθησαν μή-
πως ἦσαν ἀνθρωποφά-
γοι. Ὅπωςδήποτε ὁ-
μως, ἀφ' οὗ δὲν τοὺς
ἐπείραξαν διόλου ὅταν
ἐκοιμῶντο, ἤρχισαν ἀ-
μυδρῶς νὰ ἐλπίζουν καὶ
νὰ υποθέτουν ὅτι δὲν
εἶχον αἰμοδόρους σκο-
ποὺς...

Ἐπείρασε τὴν χεῖρά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Γεράρδου, ὁ ὁποῖος ἐνόμισε κα-
λὸν νὰ μὴ ἀποκοῦσῃ τὰς φιλικὰς ταῦτας ἐκδηλώσεις. (Σελ. 94, στήλ. 6'.)

— Καὶ νὰ συλλο-
γίζωμαι, ὅτι ἐγὼ εἰμαι

ή αίτια όλου αυτού του κακού! Έλε-
γεν ο Γεράρδος εν άπελπισία, κυ-
πών δια της χειρός το μέτωπον. Άντι-
νά μείνω άγρυπνος, σάν στρατιώτης κα-
λός, άποκοιμήθηκα σάν το κτήνος!
Άχ, ποτέ δεν θά συγχωρήσω τον έαυτόν
μου δι' αυτό που έκαμα!

— Έννοια σου, παιδί μου, άπήντησεν
ο Δεγκέν, γιατί και έξυπνος αν έμενες,
τά ίδια θά έπαθαίναμε. Η φωτιά έδιω-
χεν από κοντά μας τα τετράποδα ζώα,
άλλα τα δίποδα ζώα τί θά τα έμπό-
διζε να έλθουν;

— Ναί! άλλα αν τους έβλεπαμεν, ό-
ταν έπλησίαζαν, ήμπορούσαμε να τους
φύγουμε και να γλυτώσουμε.

— Τί λέει; Αυτοί οι άραπάδες, παι-
δί μου, σέρονται με την κοιλιά σάν τα
φείδια και σκαρφαλώνουν σάν της μαί-
μούδες και ούτε που κάμνουν κανένα
κρότο, σάν περπατούν με τα γυμνά τους
ποδιά. Μη σκοτίζεσαι, γιατί δεν ήταν
δυνατόν να τους γελάσης και να τους
φύγης. Και πού να πής; Αυτοί, γυιέ
μου, ξέρουν αυτόν τον τόπο, όπως εσύ
ξέρεις το περιβάλλει του πατέρα σου!
— Όποτε είνε περιττόν να κατηγορής τώ-
ρα τον έαυτόν σου. Άργά ή γλήγορα
θά το έπαθαίναμε αυτό και να σου πώ,
μια πού το έπαθαμε, καλλίτερα, γιατί
τώρα θά έχουμε και συντροφιά.

— Άχ, να μου άρριναν μονάχα το
ρεβόλβερ μου! έπιθύρουν ο Γεράρδος.

— Χμ! κ' εγώ λέγω καλλίτερα πού
δεν σου το άφισαν. Άν το είχες, θά ήθε-
λες βεβαία να το μεταχειρισθής, και τότε
άλλοί μας! θά έχύνονταν και θά μας
έσφαζαν όλους ως που να πής κίμιο! Έν-
ώ τώρα τελοςπάντων είμεθα ζωντανοί,
και όσφ είνε κανέναν ζωντανό, πάντα
έλπίζει. . . Γι' αυτό σου λέγω, κύττα-
ξε καλά να μη θυμώσης τους άραπάδες.
Είμεθα πέντε και είνε σαράντα. Έπειτα
ή λόγους τους—τά ζάγια και ως το
λένε αυτοί,—έχουν φαρμάκι στην άκρη.
Προσοχή λοιπόν και ήσυχία. Το καλλί-
τερο πού έχουμε να κάμουμε, είνε να
τους ακολουθήσουμε όπου θέλουν, χω-
ρίς αντίστασι.

— Και πού νομίζεις ότι θέλουν να
μας οδηγήσουν, Δεγκέν; ήρώτησεν ή
Κοραλία, ώχροτάτη, συμαζεμένη πλη-
σίον της Μαργαρόνας, ή οποία έκράτει
εις τας άγκάλας της την Λίνα.

— Δεν ήξεύρω τίποτε! άπήντησεν ο
ναύτης. Στο χωριό τους βεβαία, όπου
θά μας εκθέσουν σάν άγρια θηρία. Άμέ τη;
— Μη θέλουν να μας φάγουν; ήρώ-
τησεν ή Λίνα, μη δυναμένη πλέον να
κρύψη τον φόβον της.

— Νά μας φάγουν;! άνέκραξεν ή
Μαργαρόνα. Ό, μαυρίλα μας!

— Μά δεν σου το είπα, Μαργαρόνα;
έπιθύρουν ο Γεράρδος, μειδιών χωρίς να
θέλη. Είσαι κομμάτι πρώτης τάξεως,

και τρέχουν τα σάλια τους μόνο πού σε
βλέπουν. Πώς να μη σε φάγουν;
— Άλλα βλέπων την δυστυχή Λίνα
ώχροτάτην και τρέμοντας, προσέθεσε
σοδάρωτος:

— Μη φοβάται, Λίνα, και έτσι τα
λέγω. Δεν βλέπεις αυτόν τον παρδαλόν
τι τσιριμιόνιες μάς κάμνει; Πώς είνε
δυνατόν να μας φάγη, ύστερ' από τό-
σα; . . . Γέλα, φίλε μου, γέλα όσφ θέ-
λης. Άλλα πρόσεξε μονάχα μή σου
σχιθί το στόμα ως τα αυτιά, γιατί εγώ
βέβαια δεν θά σου το ράψω!

Έσυγάσσα όλίγον με τον φαιδρόν
τόνον του Γεράρδου, ή Λίνα έτόλμησε
να στρέψη το βλέμμα προς τον πολύ-
χρωμον νεανίαν, ο όποιος, με πολλές
και διακρόους φιλόφρονας έκδηλώσεις,
προσέφερεν ώριστάτας βανάνας. Ο
Γεράρδος τας έδέχθη και τας έμοιρά-
σθη με τους συντρόφους του, οι όποιοι
έφαγον με πολλήν προθυμία. Ο νεαρός
μαύρος έράνη κατευχρισθηθείς από
την ύποδοχην του δώρου του.

Έν τούτοις οι μαύροι, μετά την μακράν
έκείνην φιλονεικίαν, έράνησαν επί τέ-
λους σύμφωνοι. Ένευσαν εις τους ναυ-
γούς να έγερθούν, τους περιεκύκλωσαν
και τους έδωσαν να ένοήσουν σαφώς,
ότι ώρειλον να τους ακολουθήσουν. Δεν
ύπήρχε τρόπος αντίστασης. Άλλ'
έκτος τούτου πρίν έκκινήσουν, ο πολύ-
χρωμος νεανίας, — ο όποιος ώνομάζετο
Μπρέκος, — άνερινήθη μ' ευκινήσιαν
χιμπαζή επί του ξηρού δένδρου, κατε-
δίδαζε τα μανδήλια της Μαργαρόνας
και τα παρτίτσιν εις τον Δεγκέν. Προ-
φανώς αι διαθέσεις του ήσαν ευμενείς.

Έράνη καταληφθείς υπό ζωηράς συμ-
παθείας προς τον Γεράρδον, διότι έπήγε
πλησίον του, έπέρασε την χειρά του
υπό τον βραχίονα του νεανίσκου, — ο ό-
ποιος ένόμισε καλόν να μη άποκρούση
τας φιλικάς ταύτας έκδηλώσεις, — και τω
έδωκε να ένοήση ότι έπεθύμει να πε-
ριπατήσουν ούτω μαζί. Έτόλμησε μάλ-
ιστα μετ' όλίγον να ψύξη με άδιάκρι-
τον χειρά και τα ένδύματα του νέου του
φίλου, τα όποια είχαν κινήση εις το έ-
πακρον την περιέργειάν του. Ίδιαιτέρως
αί σφυρίδες του (γ κ έ τ ρ ε ς) τψ έ-
προξένουν έκπληκτον άπερίοριστον, την
όποیان εξέφρασε δια μιας λέξεως, ή
όποια έσήμαινε «πόδια έλέφαντος» κ
θώς ένόησαν άργότερα. Ο Γεράρδος δεν
έχανε καμμίαν ευκαιρίαν να μανθάνη.

— Ήρχισε λοιπόν να έρωτά καθ' όδον τον
νέον του φίλον πώς λέγονται εις την
γλώσσαν του διάφορα πράγματα. Παρα-
δείγματος χάριν, έπιασε την χειρά του
και έλεον έπανειλημμένως «χέρι; χέ-
ρι;» με τόνον τόνον έρωτηματικών, ώ-
στε ο μαύρος ένόησεν επί τέλους και
ήρχισε να κράζει με στενωρεάν φωνήν:

«Μ' τ ά! Μ' τ ά!» Ο Γεράρδος έπα-
νέλαθε την λέξιν, και κατά
τρόπον κατώρθωσε να μάθη
μικτά της κεφαλής, των με-
προσώπου, των μελών του σώ-
γίνει, των ζώων τα όποια
έμπροσθέν των, των δένδρων, το
νοϋ, της γής, τελοςπάντων παν-
τους περιεστοίχιζεν. Ο Μπρέκος
μετ' όλίγον ευχάριστον τον
διδασκάλου και έγέλα όλοψύχως
άγώντας, τους όποιους κατέβαλλε
θητής του δια να προσέφη τας
όρθως και όταν ο Γεράρδος έπα-
τον έρωτά, αϋθορμήτως έκείνος
πληροφορίας.

Ούτω, δείξας έξαφνα την Κο-
έπρόφερε με καταφανή ευλάβειαν
ξιν «Ν γ ε ν γ έ σ ι.» Οι άλλοι
ροι, στρέψαντες άμέσως τους όφθα-
προς την νεάνιδα, έφάνησαν έπι-
ζοντες την έμπνευσιν και έπανέ-
λοι, κινούντες την κεφαλήν: «Ν
γ έ σ ι! Ν γ ε ν γ έ σ ι!»

Οι ναυχοί ένόησαν ότι το
τούτο έδόθη εις την δεσποινίδα
σαί, άλλα δεν έμαθαν την σπ-
του, είμή μόνον κατά την ώραν
λινού, όταν ο έσπερος έφάνη
αίθριον ούρανόν, λαμπρός ως
Δείξας τότε άλληλοδιαδόχως
και την νεάνιδα, ο Μπρέκος τώ-
να ένοήσουν σαφώς ότι συνεκ-
Κοραλίαν προς την Άρροδί-
ώραιότερον των άστέρων και
δεν ήδυνήθη να μη χαμογελάσει
ο έπαινος τη έφάνη άφελής κα-
κρινής.

— Ποτέ δεν έπερίμενα να έχ-
γούστο αυτός ο άγριος άρλεκίνος
ο Γεράρδος γελών. Άλλα τώρα
λίαν, τον έκτιμώ πολύ, άφ' ου
ότι είνε ικανός να σε θαυμάζει.
— Αυτοί οι Άραπάδες, είπεν ο
κέν φιλοσοφικώς, είνε αλήθεια
σάν μαϊμούδες! άλλ' αυτό δεν το
ποδίζει νάναγνωρίζουν και να
κάθε εύμορφο πράγμα. Άν τους
σης, θά ιδής ότι θά έπροτιμού-
ήταν και αυτοί άσπροι σάν και μάς.
τι να τους κάμω! Ο, τι είνε κανείς
— Ξεύρεις πώς σε λένε έσένα,
κέν; είπεν ο Γεράρδος. Σε λένε
ζού, άλλα δεν έκατάλαβα άκόμα
θά πη.

— Ποιος ξέρει! άνέκραξεν ο
καγχάζων. Άλλα βέβαια δεν
τίποτε καλό σάν της κυρίας Κο-
— Την Λίναν την λέγονται Ν
κ ο υ κ' άλλα καθώς έκατάλαβα,
εις αυτή σημαίνει άπλούστατα
δί ο ν. Σενα, Μαργαρόνα, σ' έβα-
Κ ο υ έ ζ ι, και είμαι σχεδόν βεβαί-
ή λέξεις σημαίνει σε λ ή ν η. Είδας
πού τώχουν; Άμέσως είδαν πώς
φεγγαροπρόσωπη!

— Καλά! Άμή έσένα πώς σε είπαν;
— Βα γ ι ά ν, άπήντησεν ο Γεράρ-
δος. Όρατο όνομα, άλλα ούτε αυτό δεν
ήξεύρω άκόμη τί θά πη.

— Άφροδός, άνδρείος, κανένα τέτοιο
θά σημαίνει, είπεν ή Κοραλία.

Την στιγμήν εκείνην έφθασαν εις την
κορυφήν μικρού λόφου, όπου οι μαύροι
έφάνιντο διατεθειμένοι να διέλθουν την
νύκτα. Όλην εκείνην την ήμέραν είχαν
όδοιπορήσει άνευ σπουδής, διασχίσαντες
μεγάλας πεδιάδας, ή χλόη των όποιων
ήτο τόσον ύψηλή, ώστε έφθανε μέχρι
των ώμων των μεγαλητέρων, έκάλυπτε
δε καθολικηρίαν την Λίναν.

(*Επεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

ΠΡΟΧΩΡΟΥΜΕΝ δια μέσου
της Πλατείας του Πα-
νεπιστημίου, την όποιαν
κατέχει, ως είπομεν, ο
κυκλοτερής έκείνος κη-
πος ο κυκλιδόφρακτος,
με τους φοίνικας γύρω
και με τα δύο κομμά α-
ναδρυτήρια εις το κέν-
τρον, — χαλκιδόστρωτον
χωρόν, τον όποιον δια-
θέουν ξύλινα θρανία δια τους ρεμβώδεις
και τους κουρασμένους, — ανερχόμεθα
τας βαθμίδας της κλίμακας, ή οποία
όδηγει εκ του κήπου εις τα Προπύλαια,
και την όποιαν φρουρεί δεξιόθεν ο μαρ-
μάρινος Κοραής, και έδω σταματώμεν...
όλίγον έκπληκτοι. Τί συμβαίνει; Η σο-
φία έκχειλίζει από το Πανεπιστήμιον
και πλημμυρεί και κατακλύζει έξω την
όδον; Τί είνε αυτά τα βιβλία και τα φυλ-
άδια, δια των όποιων έχει στρωθή το έ-
δαφος, όλον το πλατύ έκείνο μαρμάρινον
διάζωμα, το όποιον χωρίζει τον πρό του
Πανεπιστημίου δρόμον από τον κήπον;..
Είνε άπλούστατα υπάθριον Βιβλιοπω-
λείον—έν Ψυχικόν Φαρμακείον πρόχει-
ρον, χωρίς σκελετούς, χωρίς έρμαζία
και χωρίς δοχεία. . . Οι πλανόδιοι βι-
βλιοπώλαι έδω έγκαθίστανται και έκτυ-
λίσουν τους θησαυρούς των, — βιβλία πα-
λαιά και νέα, μεταχειρισμένα και άμε-
ταχειρίστα, έλληνικά και ξένα, μικρά
και μεγάλα, πάσης ύλης και πάσης
έξιας. Και οι νεαροί φοιτηταί, οι δι-
ψώφτες σοφίαν, περικυκλώνουν τον θη-
σαυρόν, όπως αι μέλισσαι τα άνθη, και
κύπτουν επ' αυτών, και εξετάζουν, και
έρευνούν, και εκφυλλίζουν, και εκλέ-
γουν, άλλος το έπιστημονικόν σύγγραμ-
μα, το όποιον του λείπει, άλλος έν ά-
πλούν βοήθημα της έπιστήμης του,

άλλος έν διακτεδαικόν βιβλίον, δια τας
ώρας της σχολής του.

Και εύρισκόμεθα εις τα περίφημα
Προπύλαια. Όλίγοι φοιτηταί, άνεμένον-
τες την ώραν του μεσημέριος, ύτανται
ή περιφέρονται καθ' όμίλους, συνομι-
λούντες ή και συζητούντες. Υπάρχουν
όμως στιγμαί, κατά τας όποιας και Προ-
πύλαια είνε πολύ ζωηρότερα και θορυ-
βωδέστερα. Έδω είνε ο συνήθης τόπος
των μεγάλων συναθροίσεων και των συλ-
λαλητηρίων των φοιτητών. Όταν γιν-
νηθί κανέν ζητημα και πρόκειται να
ληφθί καμμία άπόφασις ή να λυθί καμ-
μία διαφωνία, «οί φοιτηταί πασών των
Σχολών προσκαλούνται εις τα Προπύ-
λαια του Πανεπιστημίου την ταδε ώ-
ραν.» Και συνέρονται εκεί πολυπλη-
θεϊς, και κυριζεί όλος έκείνος ο χώρος,
και οι ρήτορες διαδίδονται άλλήλους εις
το πρόχειρον βήμα, μεταξύ των δύο με-
σιών στηλών του κτιρίου, και άντη-
χούν ρητορικά άποστροφά, και φωναί
έπιδουκασις ή αποδουκασις, και χει-
ροκροτήματα και συριγμοί. Ένίοτε όμι-
λούν όλοι μαζί, μη θέλοντες ακούσων
κανέναν άλλον πάλιν ή νεανική έκείνη
ζωηρότης, ή οποία δεν γνωρίζει πολλούς
χαλινούς, μη άρκουμένη εις τα δια της
γλώσσης έπιχειρήματα, φθάνει και μέ-
χρι συμπλοκής, ή οποία τρέπει εις ά-
τακτον φυγήν τους δειλοτέρους. . . Ού-
τως ή άλλως, είνε πάντοτε όρατα και
ένδιαφέροντα τα φοιτητικά συλλαλητή-
ρια. Άποτελούν τρόπον τινά και μίαν
ρητορικήν εξάσκησιν και προπαίδειαν.
Πόσοι εκ των διακεκριμένων σήμερον
ρητόρων μας δεν διεκρίθησαν πρώτον
ως ρήτορες εις τα συλλαλητήρια των
Προπυλαίων! Και πόσοι εκ των σημε-
ρινών μικρών μας φίλων, όσοι αισθάνον-
νται από τώρα το ρητορικόν χάρισμα
έντός των, δεν θά λάβουν άφορμήν να το
δείξουν δια πρώτην φοράν, όταν μετ' ό-
λίγον θλαποκλήσουν τον τίτλον του άκα-
δημαϊκού πολίτου!

Άλλ' ας εισέλθωμεν εις το Πανεπι-
στήμιον, ανερχόμενοι την κλίμακα των
Προπυλαίων. Δείξαι και άριστερά έκτεί-
νεται δύο μεγάλοι διάδρομοι, κλειόμε-
νοι δια δύο θύρας άντιμετώπιαι, κυκλι-
δωτών, στολισμένων με γλαύκας. Απέ-
ναντι μας όμοία θύρα κλείει τον εύρυν
πρόδρομον, από το βάθος του όποιου α-
ρ χίζει ή μαρμαρίνη έσωτερική κλίμαξ, ή
όδηγούσα έπάνω εις την μεγάλην αί-
θουσαν των τελετών και εις τας αίθού-
σας της Βιβλιοθήκης. Θά την αναβώ-
μεν άργότερα. Προς το παρόν ας εισέλ-
θωμεν εις ένα εκ των διαδρόμων, επί
των όποιων ανοίγονται αι θύραι των π-
ραδύσεων. Έδω υπάρχουν μία αίθουσα
δια την Φιλοσοφικήν Σχολήν, άλλη δια
την Ιατρικήν, άλλη δια την Θεολογι-
κήν, άλλη δια την Μαθηματικήν, κτλ.

Και αι αίθουσαι αύται αι ισόγειοι, κατέ-
χουν όλην σχεδόν την κάτω πλευράν
του Ι. έκείνου, το όποιον άποτελεί ως
είδομεν το αρχιτεκτονικόν σχήμα του
Πανεπιστημίου. Ας πλησιάσωμεν την
πρώτην ανοικτήν θύραν και ας έπισκο-
πήσωμεν το έσωτερικόν.

Τί έπιδητική αίθουσα! πόσον όλίγον
ομοιάζει με αίθουσαν παραδόσεως scho-
λείου ή γυμνασίου! Και όμως τα έπι-
πλα είνε τα ίδια: θρανία, έδρα, μαυ-
ροπίναξ, εις ηλεκτρικός κώδων. . . Άλλα
πόσον σοδάρωτερα είνε όλα αυτά! Το χρώ-
μα των, το σχήμα των, αι διαστάσεις
των, σε προδιαθέτουν ότι κάτι έκτακτον,
κάτι τελειότερον και ύψηλότερον του
συνήθους συμβαίνει έκεί μέσα. . . Νο-
μίζεις ότι σου όμιλούν και σου λέγουν:
«Έδω είνε ναός. Έδω έπιφοιτά το Α-
γιον Πνεύμα της Έπιστήμης.» Και αι-
σθάνεσαι μίαν ιεράν φρικίαν, μίαν συγ-
κίνησιν βαθείαν, βλέπων την πλάταιν
των μαύρων και σοδαρών εκείνων θρα-
νίων, και την ύψηλήν έδραν, ή οποία
ύσταται άπέναντι και τα έπιδίδει. Η
αίθουσα είνε κενή, έρημος, σιωπηλή.
Άλλα τούτο προσθέτει άκόμη εις το
μυστήριόν της, εις την έπιδητικότητά
της. Και νομίζεις ότι ή ήχώ της διατη-
ρεί άκόμη τους σοφούς λόγους, οι όποιοι
τοσάκις άντήχησαν από της έδρας, και
έφώτισαν τας διανοίας των νέων, οι
όποιοι έκάθηντο προσεκτικοί εις τα θρα-
νία.

Και θά συνεχίσωμεν το προσκύνη-
μα μας.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

Δυό άστέρια φωτεινά
φέγγοντας στα ούραία πλάτη,
με οδηγούν παντοτεινά
στης ζωής το μονοπάτι.

Και από φως τους το γλυκό,
πού άκτινοβολάει έμπρός μου,
κάθε έμπόδιο και κακό
άψηφω αυτού του κόσμου.

Κ' ένθ' βλέπω το λυγρό
το πανόραμα του άπείρου,
ζω με άτέλειωτη χαρά
στην άγκάλη θείου όνείρου.

Με ταστέρια μου αυτά
ως και τον Θεό μου είδα
ω, τί δώρα ζηλεύω! . . .
πού είνε ή Άγάπη και ή Έλπίδα.
Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΖΑΝΤΟΣ

(Μεσαιωνικὸν διήγημα)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 90.)

B.

Αἱ δύο πρῶται ἡμέραι τῆς πορείας παρήλθον ἄνευ τινὸς ὀχληροῦ ἐπεισοδίου· τὴν τρίτην ὁμοῦς ἡμέραν ἐπορεύοντο μεταξὺ δύο πετρωδῶν λόφων, κατὰ τῶν ἐκ δρυὶν καὶ φηγῶν αἱ δύσβατοι δίοδοι καὶ τὸ σκιερὸν τοῦ δάσους προσέθετον ποτὶν τινα μελαγχολίαν εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην, ἣ δὲ Λευκὴ ὡς περίφοδος ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς τῶν στυγερίων αὐτῶν τόπων, ἐκρύβη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, χωρὶς νὰ πικρῇ πλέον, ἐνῶ ἡ Λιάνα, μεγαλητέρα καὶ περισσότερο ἐκείνης περίεργος, παρέρχεται πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐξαίφνης, οἱ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ κλάδοι διηνοίχθησαν ἀποτόμως, καὶ δεκά πέντε ἄνδρες προσωποφόροι ὤρμησαν, κραδαίνοντες τὰ αἰχμηρά των ἕξη καὶ κράζοντες:

« Παραδοθῆτε ! »

Νὰ παραδοθῶν ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἄνδρες οἱ ἵππομαχοὶ οὔτε κὰν ἠμποροῦσαν νὰ το φαντασθῶν· ἀλλ' ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, διὰ νὰ μὴ λεπτολογῶ, ξιφουλκήσαντες, ἔρριψαν πέντε-ἕξ ληστὰς, οἵτινες ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς δαγκάνοντες τὸ χῶμα.

Ἀλλ' ἐνῶ τοιοιτοτρόπως ἐκείνοι ἐμάχοντο, ἄν-

« Ὁρμησαν, κραδαίνοντες τὰ αἰχμηρά των ἕξη καὶ κράζοντες. »

Ὁρμησαν, κραδαίνοντες τὰ αἰχμηρά των ἕξη καὶ κράζοντες. Ἐπλησίασαν ἐκ τῶν ὀπισθεν τὴν ἀμάξαν ἔρπον — οὐδεὶς εἰς τὸν βραχμὸν τῆς πάλης τὸν ἀντελήθη, — μὲν ἐν πῆδημα ἤρπασεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν Λιάναν καὶ μὲν ἐν ἄλμα, ὡς ἀκροβάτης, ἐξηρανίσθη ἐντὸς τοῦ δάσους ! Τὸ παιδίον ἂν καὶ περίτρομον ἐξέβαλεν ἐν τούτοις κραυγῇ, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ κόμης, στραφεὶς, εἶδε τὸν ἀπαγωγέα, καὶ ἐκτὸς ἐκείνου ἀμέσως ἐρρίφη ἀκράτητος εἰς τὸ δάσος· οἱ στρατιῶταί του ἐσπευσαν ὀπίσω του, ἐνῶ οἱ λησταὶ ἐξηρανίσθησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὁ Κόμης καὶ οἱ ἄνδρες του, πνευστιῶντες ἔτρεχον, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον τὸ δάσος· εἰς κάθε των βῆμα προσέκοπτον ἔμπροσθεν θάμνων καὶ βάτων καὶ τοιοιτοτρόπως ἔχανον ὁλοῦν τὰ ἔγνη τῶν ἀπαγωγέων, μέχρις ὅτου ἀπαυδήσαντες, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω ἀπρακτοί, καὶ μακρύνοντο ἐς ὀργῆς καὶ ἀγανακτικῆς.

Ἡ ἀπελπισία μάλιστα τοῦ κόμης ἦτο ἐπιφοδός, καὶ χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐπλησίασε τὴν ἀμάξαν, τὴν φέρουσαν τὰ δύο παιδιά.

Ἀντώνιο τίποτε δὲν τοῦ διατρέφει — σὺν ἐμαθε ὅτι σὺν θὰ ἐπερνούσατε ἀπ' ἐδῶ, σὰς ἔστησε κατ' ἐρῆ, νὰ σὰς ἀρπάξῃ τὸ ἰδικόν σας κοριτσάκι, κύριέ μου, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σας τὸ ἀποδώσῃ, σὺν θὰ τοῦ πληρώσετε ἀδρά λύτρα, κάμποσες χιλιάδες χρυσῶν σκουθῶν, ὅσα δηλαδὴ κ' ἐκείνος σὰς ὀρέσῃ· καὶ τὸ ἐπέτυχε, ὅπως βλέπετε. Ἐγὼ λοιπόν, ἐγὼ, ὁ ὁποῖος δὲν τρέφω δι' αὐτὸν τὸν κύριόν μου πατέρα ἔχθραν ἀκοίμητη καὶ περιφρόνητιν ὅσην του πρέπει, ἦλθον ἐδῶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως νὰ καταστρέψω τὸ σκοπὸν τοῦ· θὰ σας ἀποδώσω τὸ παιδάκι σας.

— Ἀν λέγῃς τὴν ἀλήθειαν, θὰ σε κἄνω πλούσιον καὶ ἱππότην !

— Λέγω τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, κύριέ μου· ἀκούστε μόνο τι θὰ σας εἰπῶ : Κατὰ τὴν νύκτα μέσ' ἐστὶ δάσος θάκοῦ ποῖον, ἐπὶ τὸσον καιρὸν ἐθρήνησαν μοι ἦτο ἀδύνατον. Ὑπάρχουν ὑπερλίκα χαρά, ὅσον καὶ λύπαι, τὰς ὁποίας ἡ καρδία τὰς αἰσθάνεται, ἀλλ' ἡ γὰρ ἀδυνατεῖ νὰ τὰς περιγράψῃ.

Ἀφοῦ περῆλθον ἡμέραι τινές, ὅς ἀδιαλείπτως εὐρίσκοντο ἐν αὐτῷ καὶ ἑορταῖς, ὥρελλον νὰ σκεφθῶν

— Λοιπόν, ἐκλαμπρότατε, νοί· τὰ μεσάνυχτα !

Καὶ φορέσας πάλιν τὴν περικλυτὴν, ὁ νεανίσκος εἰσεχώρησεν εἰς τὴν τοῦ δάσους.

Ὁ Ἀλβέρτος Δ' Αἰγγλενοῦρ τῆς ἐσπέρας ἐμέτρει τὰς ὥρας ἀρετῶδῃ ἀνυπομονησίᾳ· ἐπῆλθε τὸ νύξ καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σύνθημα σὴ μακρόθεν ἐπικυαλμβάνοντο.

« Κούκου ! Κούκου ! Κούκου ! »

Ὁ Κόμης ἀνταπάντησεν ἐν μετὰ μίαν στιγμὴν ἢ αὐτῇ φωνῇ ἐλήφθη ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ τὸ κόμης ἀντεφώνησε. Μετ' ὀλίγον ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε ψίθυρον ἐντὸς τῶν κλάδων· ἀναμφίβολως ἤρχετο . . . ἀλλ' αἶφνης ἐκ τῶν μῶν σιγᾶ-σιγᾶ, ἐκ τῶν διανοηθῶν, εἶδεν ἐξερχομένην μορφήν, χαριτωμένην . . . τὸ παιδί.

« Λιάνα μου ! Λιάνα μου ! ἐγὼ ὁ κόμης ἀρπάσας αὐτὴν εἰς τὰς σελὰς του. Ἀγαπημένο μου παιδάκι ἐγὼ σ' ἐθάρρουσα χαμένο, Λιάνα, ποὐλάκι μου !

Ἡ μικρὰ ἐγέλα καὶ ἐκλαίε στυγερῶς, ἐνῶ ὁ κόμης ἦτο ὡς μεθυσμένος ἀπὸ τὴν χαρὰν του. « Μὰ ποῦ λοιπόν εἶνε ὁ Ζάντος, ρώτησε τέλος. — Ἐμπρός σας, Κύριε ! ἀπὸ τῆς ἀργυρόχρους καὶ παιδρᾶ φωνῆς νεανίου.

Ὁ Ἀλβέρτος Δ' Αἰγγλενοῦρ τὴν νηγκαλίσθη λέγων :

« Δὲν θὰ μας ἀφήσῃς πλέον, μου· δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μ' ἐπρωλάβατε, ἀφέντη μου· ἐσκόπευαν νὰ σας το ζητήσω ὡς χαρὴν. Ἀλλὰ τώρα ἂς μὴ χάνωμεν καὶ ἀνάγκη νὰ εἴμεθα ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος γρηγορώτερον. Πρὶν ξημερώσῃ, ὁ Ἀντώνιος δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε· σὺν προδόλῃ ὁ ἥλιος, τὰ μάτια τέτσερα ! . . . Ἐμπρός !

— Ἐμπρός ! ἐπανέλαβεν ὁ κόμης. Καὶ τὸ μικρὸν στρατεύμα ἐξέκρινεν ἐκ νέου, κατῴρωσε δὲ νὰ διέλθῃ τὸ δάσος ἄνευ τινὸς ἀπεικταλίου, καὶ ἡ μόλις ὑπέρωσεν, ὅτε εἶχον ἤδη εἰσελθεῖν ἐντὸς τοῦ δάσους.

« Ἐσώθημεν ! » ἐψιθύριον ὁ κόμης, συγκεκινημένος. Ἐσώθημεν . . . εἰς σέ, Ζάντε ! »

Νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν τῶν κομητῶν Ρογγιρίξ, καθ' ἣν σὺν μὴν ἐπανεῖδον τὸ τέκνον των, ποῖον ἐπὶ τὸσον καιρὸν ἐθρήνησαν μοι ἦτο ἀδύνατον.

Ὑπάρχουν ὑπερλίκα χαρά, ὅσον καὶ λύπαι, τὰς ὁποίας ἡ καρδία τὰς αἰσθάνεται, ἀλλ' ἡ γὰρ ἀδυνατεῖ νὰ τὰς περιγράψῃ.

Ἀφοῦ περῆλθον ἡμέραι τινές, ὅς ἀδιαλείπτως εὐρίσκοντο ἐν αὐτῷ καὶ ἑορταῖς, ὥρελλον νὰ σκεφθῶν

τῆς ἐπιστροφῆς των. Τώρα ὁμοῦς δὲν ἦσαν πλέον ὡς πρὶν τριάντον· οἱ ἀποτελοῦντες τὴν συνοδείαν τοῦ κόμης τὸν ἠκολούθουν· πλέον τῶν πενήντην ἄνδρων. Ἀπερασίσθη νὰ περικυκλώσουν τὸ δάσος καὶ νὰ ἐξολοθρεύσουν μέχρις ἐνός τοὺς λυμαινόμενους τὴν χώραν κακούργους· ἀνέθεσαν τὴν δὴγίαν τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν Ζάντον, αἰσθητὸν ἰδιαιτέρην πρὸς τὸν νεανίσκον στοργὴν καὶ ἐγκάρδιον ἀγάπην.

Ἀλλ' ὁ κόμης κάπου-κάπου προσέλαβεν τὸν νεανίαν ἐκεῖνον, ἡσθάνετο κατὰ τι εἰς τὴν καρδίαν του δυσεξήγητον, καὶ ἐσκέπτετο συγκεκινημένος :

« Μὰ αὐτὸ, ποῦ αἰσθάνομαι γι' αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν εἶνε μόνον εὐγνωμοσύνη· εἶνε καὶ περισσότερον. »

Ἀλλὰ πάλιν ὡς νὰ συνήρχετο, ὕψωνε τοὺς ὤμους καὶ :

« Οὐεῖρα ! . . . τρέλλα ! . . . » ἐψιθύριεν.

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

(Auguste Bailly) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 88)

Εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς συνήντησαν τὸν Πικπαρίγγον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀνέμενεν.

— Ἐκλαμπρότατοι αὐθένται, εἶπεν ὁ ναύτης, ὅσην ὥρα τοῦ λόγου σας τὰ ἐβόλευτε μέσα μὲ τὸν Ἀρχιναύαρχο τῆς Εὐρώπης, ἐγὼ ἔφερα τὸ στρατόπεδον ἀνω-κάτω καὶ σας βρήκα μὲ καμπίνα πρῶτης τάξεως, γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὸν ναύτην σας. (Καὶ τοῦτο λέγων, ἔδειξε τὸν Πικπαρίγγον.)

— Σὺ εἶμαι ὑπόχρεως, φίλε μου, ἀπάντησεν ὁ Ροκαντέν.

— Καί, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος, ποῦ εὐρίσκεται αὐτὸ τὸ . . .

— Δωμάτιον ; συνεπλήρωσεν ὁ ἱππότης.

— Θάρμενίστε ἴσα ἀπὸ πίσω μου καὶ θὰ σας τὸ δείξω ἀμέσως, ἀπάντησεν ὁ Πικπαρίγγος.

Οἱ δύο γηραιοὶ φίλοι ἠκολούθησαν τὸν προπορευθέντα ὁδηγὸν καὶ ἀπ' οὗ διήλυσαν ἕως ἑκατὸν μέτρων δρόμον, ἐσταμάτησαν ἐνώπιον μιᾶς σκηνῆς μετριωτάτου ἐξωτερικοῦ.

— Νὰ καὶ ἡ λεγόμενη, ἐκλαμπρόταται ! εἶπεν ὁ Πικπαρίγγος. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μέινετε καθ' ὅλην εὐχρηστικῶν !

Καὶ ἀναστὰς τὸ ὕψισμα τῆς σκηνῆς, ἐπέδειξεν εἰς τοὺς δύο εὐτατρίδας τὸ ἐσωτερικόν της, ἐντελὸς γυμνόν, ὡς μόνον ἐπιπλα ἔχον δύο ἀχρύνους στρωμάδας.

— Μὰ ποῦ εἶνε τὰ κρεβάτια ; ῥώτησεν ὁ Ἐπίτροπος.

— Νά, νά ! ἄχυρα πρῶτης ποιότητος καὶ ὁλοσδιόλου ἀμεταχείριστο !

Ὁ Πικπαρίγγος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐμόρρασε καὶ ἐστέναξεν. Ὁ δυστυχὴς ἡσθάνθη βαθεῖαν λύπην, ἐνθυμηθεὶς τὴν μαγικὴν ἐκείνην, ρυθμοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρήξῃ εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸ ὥραϊον καὶ τὸσον ἀνετον οἶκμά του.

Ἐπιτέλους ἔκμακν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν καὶ ἐγκλιθῆναι εἰς τὴν σκηνὴν, ὅπως ἡμπόρουν καλλίτερη, μὲ τὴν βοήθειαν πάντοτε τοῦ Πικπαρίγγου, περιχρησάμενος, διότι κατῴρωσε νῆαν καλύψῃ τὸ αὐτὸν ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε θαυμαστόν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι οἱ δύο εὐτατρίδες ἦσαν τὸσον πολὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὸ μακρὸν καὶ ἐπιμυρῶν ταξίδιον, ὥστε ἀπεκοιμήθησαν ἀμέσως καὶ βρήκαν

« Νὰ καὶ ἡ λεγόμενη, ἐκλαμπρόταται ! εἶπεν ὁ Πικπαρίγγος. » (Σελ. 97, στήλ. α'.)

τε, καὶ ὅταν ἐξυπνήσαν τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀρχὰ, ἀπορούσαν καὶ οἱ ἴδιοι πῶς ἐπέρχον τὴν νύκτα τὸσον λαμπρὰ, καὶ εἰς τὸσον ἐλπίαν κρεβάτι.

Ὁ ἀπαράιτητος Πικπαρίγγος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀλλοῦ Λαδουρέκου, παρεφύλαττεν ἔξωθεν ἀνυπόμονος. Καὶ ἄλλ' εἶδε τοὺς δύο φίλους ἐξερχομένους ἐκ τῆς σκηνῆς, παρουσιάσθη ἔμπροσθεν των, τοὺς ἐχίρειται στρατιωτικῶς καὶ ὠμίλησεν οὕτω :

— Ἐκλαμπρότατοι αὐθένται, ὁ κώδων τοῦ πλοίου—ἂν εἴχαμε κ' ἐδῶ τοιοῦτο πρᾶγμα,—θὰ ἐκτυποῦσε τώρα ἐνδεκά ὥρες. Εἶνε λοιπόν κενὸς νὰ σας δείξω τὸν δρόμον τῆς ἀποδημίας, γιὰ νὰ πάρετε καὶ σὺς τὴν κουρμπάνα σας· καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτόν σας συστήσει, θὰ κάμουμε, καθὼς λένε, πολυμυρῶν συμβούλιον, γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς ὁ ἑμπερδύουμε μὲ τὴ δουλειὰ τοῦ μούτσου.

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπεν ὁ ἱππότης

Μετέβησαν εἰς τὸ πλησιέστερον οἶνον-παντοπωλεῖον, καὶ ἐνῶ ὁ Σαὶν Ροκαντέν καὶ ὁ Πικπαρίγγος ἐπρογευματίζαν λιτωῶς ἀλλὰ μὲ πολλὴν ὀρεξίν, ὁ Πικπαρίγγος ἐγέμισε τὴν πίπιν του, τὴν ἡνέψην, ἔδωκε τὴν καπνοσκούλην του εἰς τὸν Λαδουρέκον διὰ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, καὶ ὁλοῦν καπνίζων—τὸσον πολὺ, ὥστε ὁ Πικπαρίγγος ἤρχισε νὰ βήχῃ, — ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Τώρα τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ρυθμίσουμε ἱστία ἐπὶ λιμάνι, χωρὶς νὰ ποῦ οὐδὲ σὺ οὐ μὲ πονεῖς. Ὁ μούτσος Ρογγιρίξ εὐρίσκεται ἀκόμη μέσα ἐστὶν Ἀργοναύτης καὶ περιμένει ἐς τὰ πᾶν νῆα. Πρέπει λοιπὸν νὰ τον φτάσουμε, νὰ τον γαντζώσουμε καὶ νὰ τον ρυμουλκήσουμε. Ἀν τώρα αὐτοὶ πού τον φυλά-

νε, δὲν μας ἀρτίζουν. Θὰ κάμουμε καὶ μῆς ὅτι πρέπει. Αὕτη εἶνε ἡ γνώμη μου !

Ὁ Λαδουρέκος ἀνύψωσε πρὸς τὸν συναδέλφον του ὀφθαλμούς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνεγινώσκετο ὁλος τοῦ ὀ θυμῶν διὰ τὴν εὐγλωττίαν αὐτὴν τὴν ἀπράμιλλον, τὴν διχθυοῦσαν μὲ λέξεις τὸσον ἐκλεκτάς, κατὰ τὴν ἐκίνησε τὴν μεγάλην κεφαλὴν του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κάμποσες φορές, — σημεῖον ὅτι δὲν εἶχε νὰ προσθέσῃ τίποτε.

— Καθὼς βλέπετε, ὁ ναύτης μου Λαδουρέκος ἔδωσε τὴν γλωσσάν του καὶ εἶνε ἑτοιμὸς νὰ σας ἀκούσῃ ὅπως κ' ἐγὼ, ἐκλαμπρότατοι ! προσέθεσεν ὁ Πικπαρίγγος.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ἐπίτροπος, ὅτι πρέπει πρὸ πάντων.

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπεν ὁ ἱππότης

μὲ τὴν *Σαβερίαν Καρελλοπούλου, Μαρίαν Ἡλιάδου, Σταματίαν Θεοδωρίδου, Μήμε λημονίαν καὶ Ἡλιδουστὴν Πρωτάρη* — ἡ βασιλίσσα *Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Λευκὴν Καμυλάν, Ἰωάννην Δακτὴν, Μικρὰν Ἰατρίστραν, Ἀεροναντοπούλου καὶ Μόισαν τῆς Ἀστρονομίας* — ὁ *Ναυάρχος τῆς Βασιλείας* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — ὁ *Κόδρος* μὲ τὴν *Ἀργυρὴν Σαπονιάκη, Ν. Ἀρίβαν, Δ. Διπλάρ, Ν. Δεκαβίλλαν καὶ Ν. Καρδούνην* — ὁ *Βερκιγγετόρ* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Τυρὸν*.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ διδάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Ῥωϊκὴν Σίφρος, Ἀγγορολογιστὰν* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐν- μέρους ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ *Καρναβίου*) *Φωτεινὸν Οὐρανὸν* (τὸ ψευδώνυμον δὲν ἐδόθη εἰς ἄλλον, ὥστε μὲνεν ἰδὼν σου) *Φρούριον τῆς Κερκίρας, Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν, Ὁδονομῶν Μαριά, Περσέσαν Ἐλπίδα, Γαλακτὴν Χαλκιδούλου, Χριστοφάν Πακτωλὸν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ζωγραφίαν, τὴν ὅποian ἐστει- λας πρὸς τὴν Μόσχαν τῆς Ἀστρονομίας) *Πένθιμον Κυτίριον Μενεξεδέλιαν Χιου- ριμένην Ἐλάνην, Μικρὸν Κατεργάρην, Τὸν τοῦ Πηλίου, Δάνδουλον* (ὅς ἐκλεξέω καὶ ὅς δημοσιεύσω) *στελεῖ μου καὶ ἄλλα, ὅτι οἶ- νεται ὅτι ἔχει γούστον*) *Ταναγραίαν Κόρην* (ἡ διευθύνσις τῆς *Δέας* εἶνε ἡ αὐτὴ) *Δ. Κ. Φιλέρην, Θεοδόσιον τὸν Μέγαν* (ὃς προτε- ρήμονον ψευδώνυμον ἀνήκει εἰς ἄλλον) *Βασι- λικὴν Παππὴ* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμώ- τας ἐκπράξεις καὶ ὑποσχέσεις) *Πρωϊνὴν Ὀμύλιν, Ἀργυρὸν τὸν Ἰεσοδογιδόν, Στέλεον τὸν Κεραννόν, Κόδρον, Ὀλιν τὸν Γριτέα*, ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) *Μαστρογαλατὴν* (ἀκούη περὶ- μὲν τὴν ἐκτενὴ ἐπιστολὴν) *Βερκιγγετόρην* ([ΕΕ] διὰ τὴν ζωγραφίαν ἐπιστολὴν σου) *Κόρην τὸν Λευκὸν Ὁρέαν, Σ. Ι. Καραμάν, Μ. Παρασκάην, Βασιλίσσαν Μαρτίω, Ζηλεμ- μένην Βοσκολοπούλου, Γ. Χ. Τριάντην, Ἀντιτὴν Καρδιὰν* (ἔχει διήγησιν ὑπομνήν!) *Πικ-Νικ* (χαίρω πολὺ ὅτι εἰς τὴν χοροεπιδρά- τοῦ Ἑθνικοῦ Δικείου οἱ φίλοι μου διεκρίθησαν διὰ τὴν ὡριότητα τῶν ἐνδυμασιῶν των) *Ἐ- τοιμόφορον Οἰκίαν, Ὀμύλιν τῆς Ἀγ- ρίας* (ἡ περὶ ἧς κ' ἐρωτῶ δὲν εἶνε συνδρο- μητριά μου) *Δέαν, Ναυάρχον, Ἰωάννην Μαρκέτην* (περιμένω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὁδε- φοῦ σου) *Σ. Σταματίαν* (ἔσπειλα) *Μελανὴν Δετόν, Σαχίπερον τοῦ Διδος* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας, ὅτι μοῦ ἐστει- λας ἑλθόν ἐν τάξει) *φίλοι μου τὴν μικρὰν ἀνε- ψιάν) Ζωρίλιν, Βασιλέα τῶν Ὁρέων* (ὅς δημοσιεύσῃ μὲ τὴν σειράν των) *Ψιθρον τῶν Φύλλων* (ἐδημοσιεύῃ εἰς τὸ 9ον φύλλο διόν) *Πηνελόπην Ἀθανασιάδου* (ἔσπειλα) *Δ. Π. Ἀρίβαν, Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Μα- ρίαν Δ. Καλλιπικόν* (δετικὰ δρ. 3, ταχυδρ. λεπτὰ 60, ὥστε θά σου στοιχίσῃ δρ. 3,60) *Ναυάρχον Θεβέραν, Ἀντ. Γ. Σκουζέν, Ἰ- ρίδα* (ἡ ἀντικατάστασις ἔγινε) *δραχμὴ δὲν χρει- ἀζεται*) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολὴν σου) σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπάρθωμα καὶ χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ νέου μου φίλου, τὸν ὅποion ἀσπάζομαι) *Θηπέα Πινδόν, Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην, Δυ- σόχαρτον, Θεαγέτην, Φειροτὴν Βαρκοῦλαν, Σπυριδὸν Ἰαποτὴν, Ἀλεξικέρανον, Τί με μέλει, Στρομπούλιν Ἀρεττριαν, Νοσταλγὸν Ἑλλίνα* (χαριτωμένον τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ἀν- τωάνη!) *Πηνελόπην Ι. Μοσχοφίδου* (ἔσπει- λα) σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσων συμπαιξί- ἐκφράσεις) *Μόισαν τῆς Ἀστρονομίας* (ἔννοια σου καὶ δὲν λέγω ὅπως ποῦ ἐσπάρθωσαι) *Ψάμα τῆς Νυκτός* (ἡ ἀντιδόση σου ἀξίει πραγματικῶς [ΕΕ]) *Ὅταν δύο προτείνω πρὸς ἀλλήλους ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν συγγραμμάτων, πρῶτος στέλλει: ... ὁ ἄβροτερος*) *Καρηρέα,*

Ταρταρίνον τῆς Ταρακόντης (ὅχι: τὰ γεωμε- τρικά εἶνε πλέον ἐν χρήσει ὑπὸ τὰ ἰταλικά) *Κή- ρην τοῦ Ζαλόγγου* (ὀρεῖλαις 30 λεπτὰ ἀπὸ ταχυδρ. τετραδίων) *Πασχαλίδην* (γράψε μου τώρα πού ἔγινες καλὰ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ μ' εἶχεις ὡς παρηγορίαν τὰς ἡμέρας τῆς ἀσθε- νίας σου!) *Β. Ε. Μυλωνᾶν, Ἀμέριμον Παῦ- δα, Μέδωνα* (πρέπει νὰ στείλῃς 1 δρ.) *Σφί- γρα τῶν Θηῶν, Κορινθιακὴν Σταγίδα* (διατί- στέλλεις διηλεπτον γραμματόσημον ἀντὶ δεκαλέ- πτου;) *Μακροπέλεκαρ* (ἐλήθησαν) *Κατα- ρίδην Ἀνεμοστρόβιλον* (μὰζ' μὲ δλον το συμ- βούλιον) *Ἡλεκτριδὴν Φῶς, Κολοκυθόστο- ρον* [ΕΕ], *Ἑπιειθὴ Τὶδρ* (εἶνε ἀπαράλλακτα μὲ τὰ ἄλλα Κυβόλεα, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι καθε- λέξει, ἀντὶ νὰ χωρίζεται εἰς γράμματα, χωρὶ- ζεται εἰς συλλαβὰς) *Ἰωάννην Στεφάνου* (ὅς τὰ δημοσιεύσω, ἀλλὰ μὲ τὴν σειράν των) *Ἀγρίον Μάρδην* (μὲ πολλὰν εὐχαρίστησιν ἀ- νέγνωσα τὴν πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην ἐπιστολὴν σου, καὶ σε συγχάρω) *Δίσκον τοῦ Ἡλίου, Ἀνταῖον Σάβωνα Κωνσταντινίδην, Νεα- ρὰν Φιλόσοφον* (εἰ ὥραϊόν τὸ ὄνειρον!) *Τὶδρ τῆς Νυκτός* (ἐγκρίμας) *Ἀρχιναύαρχον Θε- μιτοκλέα, Ἀδμφάρον Στρομπούλαμην* (ἔσως εἶνε ἡ ἀνοΐξ, ἡ ὅποια πάντοτε ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν οἶδε νέας δυνάμεις) *ἀδελφιστοῦ λέω τὸ ἐναντίον, μὰζ' εἶνε καὶ τῆς ὁτρίας* *Ἰν* — αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον νὰ μου ἐνθυσιῇς νὰ σοῦ το διηγηθῶ ἄλλην φορὴν) *Ἐρημοκλίση, κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Μαρτίου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Μαΐου

Ο χρήσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου θύον νὰ γράψω- τας λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς ποσὶν ἑκατῶν, ὡς ἑκατῶν, περίπου 21 ὅπως ἐν τῷ τακτικῷ 21

160. Δεξιγορίδος.

Ἀντοκράτορα Ρωμαίων ἂν μὲ ἄνθῃ τὸν στολίσας, Πόλιν τῆς Μικρῆς Ἀσίας εὐχολὰ θά σχηματίσας.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαῆλ Παρασκάην

161. Συλλαβόγορίδος.

Φθόγγος μουσικὸς τὸ πρῶτον Καὶ τὸ δεύτερον ἐπίσης. Τὸ ἄλλο μὴ ἀντωνυμία Ἄλλὰ κατ' αἰτιατὴν Καὶ τὸ δλον θά γνωρίσας Πόλιν Μακεδονικὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πυθαγόρα τοῦ Σαμίου

162. Στοιχειογορίδος.

Ὅπως ἔγω, εἶμαι ὅσος. Ἐνα γράμμ' ἂν μου ἀλλάξας Πρᾶγμα μάταιον θά πράξας Διότι μένω πάλιν ὅσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλαπτερίδος Ἰαδῶς

163. Αἰνίγμα.

Ζητεῖς τί εἶμαι; Πρόστιξέ τὸ σῶμα σου νὰ κλείσας Διότι μὲ ἀπάνσις, εὐθὺς ὡς μ' ἐκτανήσας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελανῶος Ἡρώδους [Ε]

164. Κεκρυμμένον Τρίγωνον.

1. — Ὁ Ὀμῆρος εἶνε ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν.
2. — Ἡ Ἀπλόα εἶνε νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
3. — Ὁ Ἐκτωρ ὁ ἥρωας ἦτο Τρώϊς.
4. — Τὸν ἄνδρα βλέπεις θυμῶς.
5. — Σῶζον καὶ φεύγε.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα

165. Πυθαγῆς.

+ = Οἱ σταυροὶ ἀποσέλουν
* + * = Σύνδεσμος. [ἔξω] καὶ μὴ
* * + * * = Ἀρχαιογραφία. [χαλκὴν].
* * * + * * * = Διάσπασος δημαγωγός.
* * * * + * * * = Βασιλομήτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνιστοῦ

166-168. Κεκρυμμένα δυνάμει ποταμῶν.

1. — Ἐκ τῶν κόπων καὶ στερήσεων, πολλὰ ῥάσκουν προύτως.
2. — Τὸ Λονδὶνον εἶνε πρωτεύουσα τῆς Μετ- Βρετανίας.
3. — Ὡς ἀληθὲς τοῦ Χοῖστου ὁπαδός, δὲ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νίκο Ἀγ

169-171. Δογοπαίγνια.

1. — Ποῖος Θεὸς εἶνε νέος;
2. — Τί πρῆγμα διατάσσει τὸν Κινέζον Δι- ὑπάγῃ;
3. — Ποῖος ἐρωτᾷ ἂν δύναται νὰ προφύ- λειν λέων;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νίκο Ἀγ

172. Ἀπορία.

Ἐνας ψυχρὸς ῥίπτει τὰ δίκτυα τοῦ καὶ ἑνα ψάει. Τὴν ἄλλην ἡμῖν τὸ ῥίπτει καὶ πιάει τρεῖς φορές περισσότερον καὶ τρεῖς ὀλιγώτερον. Πῶς γίνεται τοῦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῆς Σαπφ

173. Ἐρωτηδῆς

Τί πρῆγμα βλέπομεν ἀπᾶς καθ' ἑαυ- σιγμένην καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐξδομα- μῆνα, οὐδέποτε δὲ οὐς εἰς ἑκατὸν ἔτη;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τραπεζοῦ

174. Μεθοδοτικῆς.

Τὰ μεσῆα γράμματα τῶν ζητούμενων ἀ- ποτελοῦσι τὸνομα ἄσπεριστος

1, Πρόβες. 1, Ζῶν. 3, Ρῆτωρ. 4, λασσα ρηχῆ. 5, Ἡρώς. 6, Πετρίον. 7, γοναύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Γου

175. Ἑλληνοδύμνων.

ἰευσ-αι-η-ευσα.

Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Πα

176. Γοῖφος.

ΜΟ + εἰς Μ
Γ ΟΛ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ

TOMOI

„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

TOMOI 46 (οἱ ἐξῆς: 4,5,6,7,9,11,13,15,17,18,19,20,21,22,23,24)

ποῦς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοῦς 24 Ἀθήνας, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τοῦς Ἐπαρχίους, καὶ πρὸς φράγκον πρὸς σου 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

TOMOI 6 (οἱ ἐξῆς: 1,3,8,12,13,14)

πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος. TOMOS 1 (ὁ 40ος πλησιάζων νὰ ἐξανέστη 07) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

TOMOI 5: τῶν ἐτῶν 1891, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὡς ἑκάστος τιμᾷ

Ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Δ' περιόδου τῆς Δ' πλάσεως. Ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδελφὸν προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δῶρον ἑκάστης θυῆδος τόμων.

TIMOKATALOΓΟΣ λεπτομερὲς, μὲ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Δ' πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτούντα.